

Sygn. akt VPa 75/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Jacek Wilga

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowczyński (spr.)

SSO Andrzej Marek

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2013 roku **w Legnicy**

na rozprawie

sprawy z powództwa J. J.

przeciwko E. L.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Głogowie

z dnia 17 stycznia 2013 roku

sygn. akt IV P 48/11

zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że powództwo oddala.

UZASADNIENIE

W sprawie o zapłatę Sąd Rejonowy w Głogowie Wydział IV Pracy wyrokiem z dnia 17 stycznia 2013 r. zasądził od E. L. na rzecz J. J. kwoty 772, 70 zł brutto z ustawowymi odsetkami od 11 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za pracę, za maj 2011 r oraz 1.378,70 zł brutto z ustawowymi odsetkami od 11 lipca 2011 r. do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za czerwiec 2011 r. (punkt I), nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Głogowie) kwotę 108 zł, tytułem opłaty stosunkowej, której powód nie miał obowiązku uiścić (punkt II) oraz wyrokowi w punkcie I do kwoty 1.600 zł nadal rygor natychmiastowej wykonalności.

Sąd Pracy ustalił, iż powód podjął zatrudnienie wcześniej, niż zatrudniony u pozwanej od połowy marca 2011 r. G. B. i pracował u niej około dwa tygodnie krócej niż pracujący do połowy lipca 2011 r. G. B.. Powód miał pracować „na próbę”, z wynagrodzeniem 10 zł netto za godzinę, a po sprawdzeniu się, miał otrzymać umowę o pracę, z miesięcznym wynagrodzeniem około 2.500 zł. Powód z pracy odszedł gdyż pozwana nie wypłaciła mu wynagrodzeń za maj 2011 r. w kwocie 772,70 zł brutto i za czerwiec 2011 r. w kwocie 1.378,70 zł brutto. Kwoty te stanowią różnicę do kwoty 2.500 zł netto miesięcznie.

Sąd I instancji uznał, że powód był zatrudniony u pozwanej jako mechanik pojazdów samochodowych od marca do przełomu czerwca – lipca 2011 r. i że pozwana nie wypłaciła mu części wynagrodzenia za pracę.

W apelacji od powyższego wyroku, zaskarżonego w całości, E. L. zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 6 k.c., poprzez jego niezastosowanie i zasądzenie na rzecz powoda wynagrodzenia, podczas gdy przepis ten powinien być zastosowany, a powód domagając się zapłaty wynagrodzenia winien wykazać, iż był zatrudniony u pozwanej, bądź przedstawić umowę o pracę, gdyż to na powodzie spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie,

2. naruszenie prawa procesowego poprzez niewłaściwe zastosowanie:

- art. 233 k.p.c. w związku z błędną oceną materiału dowodowego i sprzecznością istotnych ustaleń Sądu z tym materiałem, poprzez przyjęcie, iż powód był zatrudniony u pozwanej, podczas gdy nigdy na jej rzecz nie świadczył żadnej pracy,

- art. 321 k.p.c. poprzez orzeczenie co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, co miało istotny wpływ na wynik sprawy,

- błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez:

a) ustalenie, że powód był zatrudniony u pozwanej w warsztacie samochodowym jako mechanik samochodowy od marca do przełomu czerwca – lipca 2011 r. za wynagrodzeniem w wysokości 2.500 zł netto, podczas gdy J. J. nigdy nie pozostawał w stosunku pracy u pozwanej oraz nie przebywał na terenie zakładu, gdzie pozwana prowadziła działalność gospodarczą,

b) ustalenie, że powód był zatrudniony u pozwanej na podstawie umowy o pracę, podczas gdy powód nie miał żadnych podstaw do powoływania się na pracę u pozwanej, gdyż nigdy nie świadczył żadnej pracy na jej rzecz.

Wskazując na powyższe, pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu pozwana podkreśliła, że domagając się wynagrodzenia za miesiące marzec i kwiecień 2011 r., w uzasadnieniu złożonego w dniu 27 kwietnia 2011 r. pozwu powód wskazał, że w dniu 19 kwietnia 2011 r. zrezygnował z dalszej współpracy z pozwaną.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie albowiem ze względu na sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego materiału uzasadniony w ocenie Sądu Okręgowego jest zarzut naruszenia wyrażonego w art. 233 k.p.c. prawa procesowego. Całokształt zebranego w sprawie materiału nie uzasadnia oceny, że powód pozostawał z pozwaną w stosunku pracy i że w związku z tym przysługuje mu wynagrodzenie za pracę, szczególnie za miesiące maj i czerwiec 2011 r. Trafnie w uzasadnieniu apelacji pozwana akcentuje, że w złożonym w dniu 27 kwietnia 2011 r. pozwie o zapłatę wynagrodzenia za marzec i kwiecień 2011 r. w kwocie 1.555 zł powód podał, iż w dniu 19 kwietnia 2011 r. zrezygnował z dalszej współpracy. Usuwając braki formalne pozwu J. J. podtrzymał żądanie w przedmiocie zapłaty wynagrodzenia za miesiące marzec i kwiecień 2011 r. Tych oczywistych twierdzeń powoda Sąd Pracy nie uwzględnił i bezkrytycznie za prawdziwe przyjął jego wyjaśnienia, z których wynika, że J. J. nie otrzymał wynagrodzenia za miesiące maj i czerwiec 2011 r. Rażącej sprzeczności twierdzeń powoda, który do protokołu rozprawy podał: „... Dzisiaj już nie pamiętam dokładnie ale czy podałem dobre miesiące ...” (k. 68) z treścią pozwu Sąd I instancji nie wyjaśnił. Wobec wskazywanej w apelacji sprzeczności twierdzenia powoda nie zasługują na wiarę. Zebrany w sprawie materiał uzasadnia jedynie ustalenie, że przed nawiązaniem stosunku pracy, dokonując naprawy m. in. należącego do ojca powódki samochodu powód miał wykazać swoje faktyczne kwalifikacje. Faktu późniejszego zawarcia umowy o pracę nie potwierdził świadek G. B.. Z kolei w świetle treści uzasadnienia pozwu nie jest wiarygodne zeznanie świadka C.

S., który podał, że powód w maju – czerwcu 2011 r. pracował u pozwanej; powód podał bowiem, że dniu 19 kwietnia 2011 r. zrezygnował z dalszej współpracy.

Nie podzielając zatem dokonanej przez Sąd Pracy, błędnej oceny zebranego w sprawie materiału, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. uzasadnioną apelację uwzględnił i zmieniając zaskarżony wyrok orzekł co do istoty sprawy.